

# СЪЮЗЕНЪ

# ВЕСТНИКЪ НА ВЕСТНИЦИТЪ

Броя 2 лева  
Реклами по споразумение.

Органъ на Съюза на Журналиститъ въ България  
Централно управление — Варна. Телефонъ 257

Настоящиятъ брой подъ редакцията на **Антонъ Байчевъ**



**Царьтъ Баща -- Фердинандъ I**  
споредъ последния му портретъ, снетъ на 1 май 1933 година



**Княгинята Майка -- Мария Луиза**  
споредъ портрета ѝ, снета презъ 1898 година



**Нейно Величество Царица Йоанна**  
съ малката княгиня Мария Луиза

## КНЯГИНЯТА МАЙКА -- МАРИЯ ЛУИЗА И ЦАРЬТЪ БАЩА -- ФЕРДИНАНДЪ I.

Петдесетъ годишниятъ юбилей на Варненската държавна девическа гимназия, чийто патронъ — шефъ е покойната майка на нашия Царь — княгиня Мария Луиза, ми навѣва спомени за Нѣя отъ далечното минало.

Виждамъ съмъ я нѣколко пѣти при преминаването ѝ презъ гр. Русе, кѣде о тя отсѣдаше въ русенския дворецъ, сега превърнатъ въ прогимназия.

Последенъ пѣтъ я видѣхъ въ първитъ дни на м. септемврий 1898 година, когато връщайки се отъ европейски курортъ пристигна по Дунава въ Русе съ яхтата „Крумъ“ отъ Дунавската флотилия.

Единъ денъ барабаненъ бой и маршоветъ на военна музика, които водеха една почетна рота отъ 5 и пех. Дунавски полкъ, привличаха гражданството къмъ пристанището. Глутница малчугани се събраха отъ вредъ и радостно тичаха, обграждайки музиката като тѣла. Къмъ тѣхъ се приследнихъ и азъ — тогава ученикъ въ I и класъ.

Пононътъ на Австрийското дунавско параходно дѣло, на който приставаша параходитѣ, бѣ окиченъ съ много флагове. Тамъ бѣха събрани маса посрещачи официални лица. Градната на Военния клубъ, Дунавския булевардъ и цѣлото крайбрежие се пълнѣха отъ народъ. Като молния се бѣ разнесла вѣстъта, че пристига Княгинята съ преселонаследника — малкия князь Борисъ.

Всички погледи бѣха отправени на горе по Дунава, къмъ Свищовъ. Скоро отъ тамъ се зададе бѣлата красна яхта „Крумъ“, която порѣше водити на рѣката, вѣзай покрай рѣмскиятъ брѣгъ и приближи къмъ Русенското пристанище.

На предната мѣста на яхтата се развѣваше шандарта на Княгинята. На палубата ясно се виждаше една млада жена, държаша за рѣжа едно малко момченце въ моряшки дрехи.

— Ето я, Княгинята и князь Борисъ, разнесе се възгласи въ средѣ народа.

Безброй кърпи се махаха отъ брѣга, радостни „ура“ отекваха къмъ насрещния ромжнски брѣгъ.

Яхтата се приближи и свършено бавно следваше крайбрежието. Княгинята отъ време на време вѣгаше рѣжа и съ кър-

пичка отговаряше на бурнитѣ озации на народа отъ брѣга. Стоещиятъ до нея князь Борисъ, облеченъ въ моряшки дрешки, също отговаряше на овациитѣ съ козируване.

Найсетне яхтата пристана на понтона. Не следъ дълго слѣзе на ротата Княгинята, водеща за рѣжа малкия князь. Твърде скромно облечена, висока, стройна, съ милъ веселъ погледъ, тя поздра лязваше на лѣво и на дѣсно, отговаряйки на позѣтственитѣ „ура“ и маханя на шапки.

На брѣга бѣ построена почетна рота, чийто командиръ посрещна Княгинята съ рапортъ. Тя го изслуша, рѣжува се съ него и се обърна къмъ малкия князь Борисъ: „Хайде, моето момче, да ги поздравимъ — тѣ сж твоитѣ войници!“

Едва 5 годишниятъ князь пристѣпи важно, обходи фронта на ротата и съ детски лискливъ гласъ поздравя войницитѣ, застана лѣво срещу тѣхъ козирувайки по войнишки.

Последва възторженъ войнишки отговоръ. Княгиня Мария Луиза, сияеща отъ майчина радостъ, бѣ просълзена. Тя галовно похвали саеото момче и се стегли съ него да пропуснатъ ротата въ церемонияленъ маршъ. Малкия князь поздравя проходившитѣ стрѣйни войнишки редици съ „отлично“, като сжщички военачалникъ.

Картината бѣ мила, трогателна Наредъ съ малкия князь, княгиня Мария Луиза, бѣ цѣнтъръ на вниманието Весела, засмѣна милувидна, тя отговаряше на бурнитѣ и радостни овации, които ѝ устрои русенитѣ и по пѣтъ ѝ отъ приста нището до двореца, както и на следния денъ до гарата, когато замина за Варна.

Проживѣла едва 6 години въ новото си отечество България, Княгинята бѣ очаровала народа съ своята доброта и високи качества. Тя бѣ истинска народна любимка.

Това нейно посещение на Русе бѣ последно. По-вече не я видѣхъ.

Само 5 1/2 месеци по-късно жестока сждба я отне отъ насъ.

ме въ постоянни закачки, боричкане и голения въ класната стѣя. — Тѣй задимявахме, та едва се дишаше отъ прахъ. Преподавателитѣ биваха принудени често и зиме да преподаватъ при отворени прозорци, защото никакви наказания не бѣха въ състояние да ни умирятъ.

На 20 януарий 1899 година, последниятъ учебенъ часъ по свещенна история, въ класа трѣбваше да влѣзе преподавателтъ Начо Михайловъ. Още не ударихъ звънца за влизане, въ класа се ятурна вмѣсто него строгиятъ и класенъ наставникъ Велко Икономовъ. Както по обикновено той завари голѣмъ безпорядѣкъ. — Пѣсни, свирни, борба, запрашено до невъзможности. Всички очаквахме, че класниятъ ще зарежава наказаня, ще заплюди линията... Вмѣсто то а застана предъ входа, видимо опечаленъ, смирено ни смѣри и съ съвършено тихъ гласъ заповѣда да насѣдаме по мѣстата си. Следъ това той се обърна къмъ насъ:

— „Деца, нашата хубава, нашата мила Княгиня не е вече жива. Тази сутринъ Тя се е поминала въ София.“

Първоначално ние не можахме да преценимъ злокобнатѣ вѣсти, но когато следъ това тѣй ни обясни каква загуба е за България, за княжеското семейство Нейната прѣждевременна и тѣй ранна смъртъ; когато ни обясни, че патронъ шефитѣ на нашата гимназия, малкия князь Борисъ, остава сираче безъ майка; когато извади кърпа за да избърши сълзитѣ си, нашитѣ детски сърдца се свиха отъ болка. Мнозина отъ насъ заплакаха...

Класниятъ ни наставникъ обясни, че е наложенъ пѣленъ трауръ, звѣнчентѣ на гимназията нѣма да бѣе въ продължение на 40 дни, ще разгозаряме съ тихъ гласъ, никой нѣма да пѣе, или вдига шумъ. Въ продължение на траура нѣма да имаме уроци по пѣние, за да отдадемъ почитъ на сжжната Покойница.

Когато за обѣдъ излѣзохме тихо, смирено и почти шепнейки си, бѣхме п разени отъ траурния видъ на града. Всички магазини и домове накинчени съ голѣми черни флагове. Прохо-

дшитѣ грѣждани бѣха опечалени, потънали въ скръбъ.

То зи трауренъ видъ на всичко, опечали оше повече нашитѣ детски души. Всѣки отъ насъ, като че ли бѣ загубилъ рождената си майка...

Така нарѣдътъ оплача своята сжжпа любимка — княгиня Мария Луиза, чийто паметъ остана на вѣки да живѣе въ тази страна.

Днесъ, когато се чувствува половинзѣковното сжществуване на Варненската държ. девическа гимназия, която 40 години вече носи сжжпото име на свидната майка — княгиня Мария Луиза, нека всички въспитанички смирено кажатъ:

Вечна ѝ паметъ!

Бившиятъ царъ Фердинандъ престою на българския престолъ близо 32 години и неговото царуване е свързано съ крупни събития

Презъ този дълъгъ периодъ тѣ време, както и следъ напускане на престола, той биваше подлаганъ на жестоки критики, обаче ние съвременнитѣ не можемъ да бждемъ негови сждчи.

Царъ Фердинандъ принадлежи на историята и само та ще бжде неговъ справедливъ и безпристрастенъ сждчи.

Като неговъ съвременникъ и поряди служебно и обществено положение, коего съмъ заемалъ, имамъ съмъ много среши съ него, имамъ съмъ възможностъ да го наблюдавамъ отъ близо.

Ще сподѣля съ читателитѣ си единъ милъ споменъ, който характеризира бившия Царъ, като баща.

Той полагаше голѣми грижи за солидното възпитание на своитѣ деца и въ това отношение бѣ настойчивъ, строгъ и справедливъ баща. Резултатитѣ сж на лице. Децата на царъ Фердинандъ сж бисери на българската династия. Тѣ сж гордостъ на народъ и държавя.

Особени грижи полагаше царъ Фердинандъ за подготовката и възпитанието на престолонаследника князь Борисъ, който подъ неговото настойчиво и строго рѣководство премина всички етапи на образование — гражданско и воен-

но. Така, престолонаследникътъ князь Борисъ въ надвечерие о на пълнолѣтнето си, което споредъ конституцията навърши на 20 януарий 1912 година, бѣше издържалъ отлично зрѣлостния си изпитъ, като абитуриентъ отъ 1-а Софийска държавна мъжка гимназия, а като воененъ бѣ младши капитанъ.

Отпразнуване пълнолѣтнето на княза Бориса бѣ тържество не само за българския народъ и династията, но и за царя — баща.

И той справедливо устрои ония паметни тържества въ честь на своя достоенъ Синъ, който оправда грижитѣ на учителитѣ си и баща си.

За тържественото отпразнуване пълнолѣтнето бѣха поканени всички държавни глави въ Европа и по-вечето отъ тѣхъ изпратиха въ София своитѣ престолонаследници. Царьтъ — баща рѣководеше лично тържествата. Той посрещаше на софийската гара специалнитѣ влакове, съ които пристигаха високитѣ гости. Дойдоха престолонаследнитѣ на Ромъния, Гърция, Сърбия и Черна Гора; — представители на Руския, Австро-Унгарския и Германския императори, на Английския, Испанския и Италянския крале, на Турския Султанъ и много други.

Церемонията по прогласяването на Престолонаследника за пълнолѣтенъ се извърши на обширния плацъ въ Военното училище. Тамъ за специално построена естрада се отслужиха мзлебенъ. Една внушителна група отъ гости и официални лица, въ всевъзможни военни униформи, бѣ събрана на естрадата и около нея. Централна фигура въ тази група бѣ Царьтъ. Той импонираше на всички други блѣстящи фигури. Огъ лѣвата му страна стоеше младиятъ Престолонаследникъ.

Следъ молебена князь Борисъ трѣбваше да положи тържественно клетва за вѣрна служба на Царя и Отецстаото. Настана тържественния моментъ. Князь Борисъ откочи сабята си, подаде я на единъ отъ адютантитѣ, пристѣпи на предъ се снета шапка и съ вдигната на горе десница почна да произнася клетвата съ високъ, ясенъ гласъ. Построенитѣ на плаца войски и многохлядниятъ народъ съ трепетъ слу-

България. — Сжжпа раздѣла Следъ това, опомнилъ се отъ възлението си, Царьтъ вдигна пакъ гордо глава, взема обичайната си поза, съ която вредъ импонираше и съ повишенъ тонъ обяви на Престолонаследника и построенитѣ войски, че го назначава за командиръ на рота въ 6 пех. Търновски полкъ, като му заповѣда да отиде да приеме ротата си.

Малко по-късно капитанъ князь Борисъ Търновски премина въ церемонияленъ маршъ, покрай баща си, гоститѣ и многохлядниятъ народъ, командувайки лично ротата си.

Царьтъ — баща гордъ и тържествуващъ поздравя ротата на сина си съ „отлично“.

И наистина времето показва, че царъ Фердинандъ бѣ отличенъ баща.

Б. Доброполски.

### Княгиня МАРИЯ ЛУИЗА -- майка на Н. В. Царя.

Княгиня Мария-Луиза е родена на 5 Януарий 1870 г. въ градъ Римъ, като най-старата дъщеря на Робертъ Бурбонски I, херцогъ отъ Парма и Пиаченца и на неговата съпруга принцеса Мария Бурбонска, дъщеря на Фердинандъ II, кралъ на двѣтѣ Сицилии.

Тя бѣ и близка роднина на австрийската императрица и унгарска кралица Елисавета, съпруга на Францъ Иосифъ.

Мария-Луиза при кръщението си получи 14 имена: Анна, Луиза, Пия, Тереза, Анна, Фердинанда, Франческа, Антоанета, Маргарита, Жозефина, Каролина, Бланка, Лучия и Аполония.

Мария-Луиза прекара блаженитѣ детски години въ замъка вилла Пианоре, спожодайки често Римъ.

Презъ 1889 год. тя се преселва въ купения отъ баща и дворецъ Шарцовъ при Виенеръ Нойцадтъ, до Виена.

Въ тоя замъкъ я видѣ за пръвъ пѣтъ, къмъ края на 1892 г., българскиятъ князь Фердинандъ I. Годѣжътъ, обаче, стана въ Пианоре на 2 февруарий 1893 г. Венчавката сжщо стана въ Пианоре, въ Виареджио (Тоскана) на 8 априль 1893 г. Присжствуваха министритѣ Стамболовъ и Грековъ, председателтъ на народното

събрание Петковъ и много царствени особи.

Въ София първата българска княгиня влѣзе пръвъ пѣтъ на 29 май 1893 г., посрещната съ 101 топовни гърмежи и блестящъ кортежъ.

По темпераментъ Княгинята бѣ художничка — тя рисуваше. Тя биде очарована отъ българската природа и съ една удивителна техника рисуваше морето и цвѣтята.

Евксиноградъ бѣ за нея любимото мѣсто. Тя стоеше по цѣли часове замислена на морското крайбрежие, за да гледа вѣчния прибой на вълнитѣ, величественитѣ ритмѣ на морето.

Княгинята често посещаваше Варна — жителитѣ я посрещаша съ възторжъ.

На 18 януарий, 1894 г. въ 7 1/2 часа сутринта се роди първиятъ крайбрежнски престолонаследникъ, сегашниятъ български царъ Борисъ III.

Княгиня Мария Луиза се считаеше безмѣрно щастлива, че е майка.

На 1 май 1893 г. княгиня Мария Луиза прие шефството на 8 пех. Приморски полкъ въ Варна, който отъ тогава до сега носи нейния вензель, а Варненската държавна девическа гимназия бѣ наречена на нейно име, по единодушно.

то решение на учителския съвет.

Княгиня Мария Луиза често посещаваше Ривиерата.

Раждането на четвъртото дете — княгиня Надежда — 18 януари 1899 г. излъже сдобносно за младата княгиня, която едва имаше 29 години. На другия ден, 19 януари в 11 часа и 10 минути тя склопи очи. Последният ѝ думи бяха отправени към княз Бориса: „Когато Ти един ден бждеш повикан да царуваш, гледай да бждеш примърен господар!“

Погребението на първата българска княгиня се извърши на 17 Януарий 1899 г. в 10 часа пр. пл.

Тленните останки на княгинята бидоха пренесени с влака в Пловдив, дето в католическата черква тѣ се съхраняват и до ден днешен.



Струнният оркестър на Варненската държавна девическа гимназия „Мария Луиза“, през 1932 — 1933 учебна година, подъ диригентството на известния музикален дѣецъ и композиторъ г. Александъръ Кръстевъ.

Димитъръ Николовъ

Директоръ Варн. дев. гимназия.

### Девическото образование въ Варна.

То запрѣва още съ отваряне първото българско училище въ 1860 г. Още тогава, преди 73 години, въ скромната къщица на Балтаджи Пейка, на чието място днесъ се извишаватъ строини здания, още тогава наредъ съ момчетата сж заучили и момичетата. Отъ тогава и днесъ не е престанало да съревнование въ просвѣта между момчетата и момичетата. Това е фактъ извънредно отдръпнѣтъ и прави честь на прозорливостта на всеобщината и уважаванъ Дѣдо Симеонъ, който въ едно писмо отъ май 1883 год. пише на управляющия тогава Мин. на просвѣтата Д. Д. Агура: „Азъ си позволявамъ да обрѣна Вашето особено внимание върху класното девическо училище въ Варна и Ви моля да направи Министерството, каквото е възможно за улучшение на това училище. Защото мисля, че съ образованието на женския полъ най-много бждещо на Варна ще се озарица за винаги. Мъжки полъ има много причини да попадне, додъ влиянието на

винаги, правителственитѣ служби, нуждата да се знае български езикъ, като официаленъ езикъ на страната, всичко това сж мотиви, които ще тласкатъ мъжкия полъ къмъ българщината. Но женскиятъ полъ отбѣгва отъ влиянието“. Изглежда че стремеше у българитѣ да учатъ момичетата си е билъ напълно съзнателенъ. Но струва ми се, че той до голѣма степенъ е билъ и инстинктивенъ, по непосредствено чувство равенството на жената и мъжа. Това чувство и отношение е характерно за българина и говори добре за неговата природа.

Започнало сж около 15 момичета при около 25 момчета, девическата образование отива все къмъ новъ численъ прогресъ, къмъ подобрене на условията и учителския персоналъ. На следната година имаме 25 момичета, а презъ 1868, 9, когато се обособява отдѣлно девическото училище, броя на ученицитѣ е 35—40. На 1874/5 г. девическото училище се състоило отъ 3 отдѣления съ 38 ученички и 2 класа съ 10 ученички, или всичко 48 ученички. На следната година ученицитѣ сж 87. Презъ освободителнитѣ борби училищния животъ спира, ала наскоро се възобновява и тогава (1878/9) имаме девическо училище съ 3 отдѣления и единъ класъ. На следната година главното девическо училище има 2 класа, на другитѣ 3, а отъ 1881/82 става четирикласно, при което положение въ 1883, 4 става държавно и се назовава Държавна девическа гимназия. Презъ това време, освенъ други две девически училища, класното брой 73 записани ученички. Отъ тогава числото на ученицитѣ сж малки колебания и расло непрекъснато, въ 25-тата си, година гимназията има 847 (съ прогимназия) въ 1919/20 достига 891 (безъ прогимназия), най-високъ връхъ, следъ което започна да става числено за да се уравни съ кражгло 600. Въ юбилейната година има 573. Това спадане се дължи на разклонение на образованието. Днесъ Варна брой 2196 момичета въ основнитѣ училища — чѣтъ отъ гимназията и други професионални училища.

Първото отдѣлно девическо училище е отворено въ 1868/69 год. въ къщата на Хаджи Катинка, двуетажно здание въ II участъкъ, днесъ несъществуващо.

ващо. Била взета подъ наемъ за 1767 гроша годишно. На следната година девическото училище се помѣщавало въ една арменска къща, близо до сегашното арменско училище на улица „Царъ Борисъ“. Къщата наскоро била съборена. Въ 1872-73 г. девическо училище било въ къщата на арменецъ Капрелъ Аракелъ, пакъ на ул. „Царъ Борисъ“. Въ 1877-78 г. девическото училище останало въ сегашната черква св. „Арх. Михаилъ“, която е била първото общинско българско училище, а по-късно тайно долината етажъ билъ обрѣнатъ въ черква.

Презъ 1881-82 год. девическото, вече четирикласно училище, се намира въ къщата на Варненския мюфтия, двуетажно здание на ул. „Гургулята“ (сега на ул. „Левски“), здраво и обитавано и днесъ. Въ тази къща училището е било и презъ 1883-84 г. когато се обявило за държавно. На следната година се премѣства въ къщата на Петраки Марковъ (сега на Герчевъ, на ул. Левски), а клонътъ отъ училището заема къщата на Д-ръ Йордановъ (сега на архит. Дабковъ). Тукъ гимназията е престояла 5 години (до 1888, 89 вкл.), следъ което се

(сега училище за глухонѣми) съ допълнение отъ други частни къщи. Тукъ е престояла 9 години, следъ което въ 1898 г., отъ 12 октомврий се пренася въ новото, специално за нея строено здание.

Основния камѣкъ на сегашното здание е билъ тържествено положенъ на 11 май 1893 г., както се казва въ акта, презъ седмата година отъ възшествието на престола на бившия Царъ Фердинандъ I и въ дванадесетия денъ отъ стѣпането на българска земя на покойната Августейша майка на нашия Царъ Княгиня Мария Луиза. Презъ сжщата година учителския съветъ взема решение гимназията да вземе името на княгиня Мария Луиза. Това име тя и до днесъ носи съ гордостъ и достоинство.

Първа учителка въ отдѣлното девическо училище въ 1868-69 г. била Бацарова съ заплатата 3000 гроша годишно. Презъ срѣдата на следната година Бацарова напуща Варна. Следъ нея идва Иванка Стаматова отъ Варна, която била свършила въ Киевъ съ издѣлване отъ руския консулъ Рачински стипендия. Следъ това се зареждатъ учителки: Виктория Живкова отъ Търново (1872-73), Кица п. Иванова отъ Стара-Загора (1873-74). На 1878 год. Окр. училищенъ съветъ назначава Стефана Н. Икономова отъ Разградъ (после г-жа К. Мирска), а презъ сжщата година сж учителствували Йовка Димитрова Мамарчева, Елена Н. Икономова и Кинка Кръстева. Стефана Н. Икономова предавала въ I кл., а другитѣ били основни учителки.

Презъ 1879/80 били учителки Юрдана Бѣлова (отъ Русе), Велика Начева (отъ Г. Орѣховица), Зойка Обрѣшкова (после Ст. Шонтова, род. отъ Г. Орѣховица) и Мария Лирихтъ. При обрѣщане училището въ държавна гимназия, учителки сж били следнитѣ: Георги Живковъ (директоръ), Димитъръ Станчевъ (учителъ въ Варна отъ 1870/71, ученикъ на Добри Войниковъ), Деша Яскова (която фактически е била директоръ при откриване на гимназията), Мария Ферадова, Милица Предичъ, Катина Шонтова (учителка отъ 1881/2 год. днесъ г-жа Лазаръ Попова), Ан. Шпулакъ и А. М. Астенидовъ (безплатенъ у-ль по фр. езикъ). Училищенъ лѣкаръ

билъ Д-ръ А. Апостоловъ.

Откато девическото училище станало държавно до днесъ е било ръководено отъ 21 директори включително сегашния. Първия директоръ е билъ Георги Живковъ, по късно министъръ на просвѣтата и главенъ виновникъ за създаване сегашното здание. Следъ него е билъ Ст. Заимовъ, трети Василъ Тодоровъ и тримата вече покойници. Най-дълго сж директорствували Начо А. Начовъ и Н. Дуконъ — по 7 г. Срѣдно на директоръ се пада 2,5 години.

Презъ гимназията сж минали 299 учители, включително сегашнитѣ. Съотношението между учители и учителки изпърво е било равно, после се увеличаватъ учителитѣ, а отъ войнитѣ насамъ учителитѣ добиватъ все по-големо надмощие, докато сега имаме 30 учителки

А. И.

### Нашето просвѣтно дѣло въ гр. Варна презъ епохата на възраждането на българщината въ нея.

(по случаи 50 годишния юбилей на Девическата гимназия).

Първитѣ наченки на просвѣтното дѣло въ гр. Варна датирайтъ отъ 60-тѣхъ години на миналото столѣтие. Още тогава имаме интересъ къмъ това дѣло и билъ голѣмъ, защото българитѣ, които тогава сж били едно малничко въ града ни, трѣбвало да водятъ една не поносима борба съ гърцитѣ пришелци и гърчещитѣ се мѣстни жители гагаузитѣ. Борбитѣ въ това отношение сж били ожесточени, толкова повече, че гърцитѣ се считали привилегировани и винаги сж имали подкрепата на управляващата турска власт. Но въпреки неблагоприятнитѣ условия за работа въ просвѣтно отношение между народа, българитѣ сж постоянство и упоритост, въпреки всички пречки и неприятности, увѣнчали дѣлото съ успѣхъ. Още тогава въ излизанитѣ български вестници, се срѣщатъ дописки по просвѣтното дѣло въ Варна. Такава една много интересна дописка намираме на печатана въ в. „Дунавски Лейбъ“, издаванъ отъ покойния Г. С. Раковски въ гр. Бѣлградъ, презъ 1861 год., въ бр. 45.

Тукъ ще предадемъ цѣлата дописка, като спазимъ и правописа ѝ.

Ето самата дописка: Варна 1861. Юлія 13 ѣй. Въ 13 Н-о Ц. Вѣстника имаме предъ очитѣ на нашитѣ българеджъ едни статіи отъ Варна, отъ които статіи сж могле да узнайтъ, че Варна е населена съ разни народности, между които българетѣ сж по малочисленни.

Причина за да дѣто сж познати българетѣ за по-малко отъ другитѣ народности, сж лукавити Гърци и нѣкогашнитѣ, както е остало преданіе, злоупотребления на Турцитѣ. Тѣзи двѣ народности сж принудили българетѣ, та една частъ отъ тѣхъ прѣли за говоримъ языкъ турския Гагаузитѣ, друга чѣстъ Греческия языкъ, то сж погрѣшитѣ Българеджъ. И тѣй не остало въ Варна чисти Българеджъ.

Въ ново време, спорѣлъ търговското отношение на Варна, надолше нови, чисти Българеджъ изъ разни мѣста на Българіи, Тракіи и Македоніи. Тѣзи Българеджъ сж дѣйствително малчина, но тѣ като сж одушевени съ патриотическо чувство, поддръжатъ и Българския интересъ. Ніяя нема да гѣ

и 5 учители вклучит. директоръ. Това е година съ най-малкъ процентъ мъже.

Варненската девическа гимназия е пуснала 2763 свършили. Това сж цѣли три полка, три хиляди волево укрепнали и съ просвѣтлено съзнание българки, често влиянието върху нашия животъ е огромно.

Днесъ девическото образование въ Варна е на здравия крака. Гимназията „Мария Луиза“ е преживѣла различни дни, имало е скърби и радости, търпѣли сж незгоди и мизерия, изпитанъ е дори ужасъ и тежки обиди, но — всичко е минало. Гимназията отдавна е отстранила причинитѣ отъ по-дългата война недостатъци и вече 10 години какъ работи напълно нормално. Нека въ 50 годишнината ѝ пожелаемъ дълговѣчно съществуване и се по-големъ успѣхъ.

описание тука, ами ще споменемъ за тѣхното единорудие и общество, за което общество е загакнато тожже, въ В. Н-о Ц. Вѣстника.

Тѣзи Българеджъ макаръ и да сж малчина и макаръ да гледатъ на тѣхъ Гърци и Гагаузитѣ, като на най-вѣрли непріятели, но сички могли да сж завържатъ съ святъ благороденъ и великодушнъ дружбъ, и сички единорудно съединяватъ чувствата на народнитѣ гордостъ и любовенъ на отечеството ни. Тѣзи нови преселци сж съединили душевно и сърдечно още и нѣколцина отъ тукашнитѣ по-стари Българеджъ еснафли за всякъ общеплезенъ народна работъ. Памятникъ за единорудно дружбъ и единоруднитѣ сж поставялт българско общество. Цѣлата на това общество е: да въздаде права и на Българетѣ въ Варна, както и на другитѣ народности и да запази отъ голѣмѣтж и игубж нашѣтж на народностъ, отъ странѣтж на гърцитѣ и Гагаузитѣ. То спорѣдъ незначителното число на чистонароднитѣ Българеджъ, сж стои не повече отъ десетина члена, лица — Еснафли и търговци.

За да постигне цѣлтжъ си, то за правъ пѣтъ избира да построи испрѣво училище и народнъ церквъ. Но както сж каза, чѣто членоветѣ му сж малчина и благородната му цѣлъ голѣма, та едвѣмъ се може въ пѣлно да ѝ постигне.

Както и да е, въпрочемъ, можемъ отъда честь на това общество, защото при сички голѣми съпротивления, отъ странѣтж на българскитѣ непріятелі, при толко малко членове и въ толкова кратко време, успѣло е да сж наѣми за да построи особенно училище, а не више да има частнитѣ до

Учителитѣ и учителитѣ на Варненската държавна девическа гимназия „Мария Луиза“ съ директора, г-нѣ Димитъръ Николовъ.



ма за училище. Но следъ като сж положило основанието на училището, обществото сж видѣло въ голѣмѣтж нуждъ за пари. А въ сжщѣтж тазъ минутж, но събраніето си, когато сж биле смяли че парѣ недостигатъ искачѣтж предъ тѣхъ единъ родолюбецъ Г-нѣ Хац, Стаматъ Сидеровъ кой отъ голѣмото си родолюбие и пламенното си желание за просвѣщеніето на българскитѣ младежи подарява за построение то на училището до 15 хиляди гроша. Честъ и слава на тосъ родолюбецъ!

Нека знай Г-нѣ Хац. Стаматъ що той, като открѣва за надежитѣ учебно заведение, което е най-вѣрно средство за истинното просвѣщение, че неговото име нема никогда да бжде забравено отъ ученицитѣ на това училище, то ще имъ е признатъ за сѣтащото пламенно желание на Българитѣ за просвѣщение, то ще имъ и бжде причина да се гордѣтж съ народнитѣ сж заведения; нека знай также, че и цѣла община му остава вечно признателна за това му спомоществование.

При това, сѣмѣж и сж ласкава да кажж, че и сѣки чувствителенъ Българинъ ще му оста признателенъ, като знѣй че нѣговото спомоществование опира до цѣлтж народностъ, защото въ него училище ще сж учѣтъ Гагаузѣта, и е. Българчета, кои забрава своѣж народностъ, матернитѣ си языкъ, и кои станали вѣлѣи гонители на нашѣтж (и своѣтж имъ) на родностъ.

Послѣ това пожелтувание училището начж дѣлѣно да сж строи, и сж Божѣ волѣж скоро ще бжде готово. Колкото за церквътж, която е тѣж необходима нужна, неможтж още да сж съберѣтж въ силъ лицата на обществото; за да почнатъ да сж стрѣйтж.

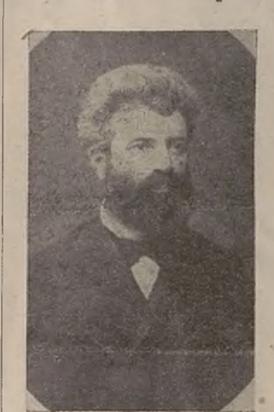
За това, като виждѣтж нашитѣ Българеджъ, че цѣлтжъ на това общество е преблагороднъ, чѣто не малѣж полѣж ще пренесе на нашѣтж народностъ, като сж свѣсти изгърченитѣ и Гагаузитѣ Българеджъ и като видѣтж, че членоветѣ му сж малчина, слѣдувателно и слаби, то добрѣ бѣ сторили, сѣкой по възможности, да му спомогне съ матеріалъ.

Въ това пожертвувание нема никой да сж измами а напротивъ ще сполучи; во мое убеждение благотворителността нѣде не може приѣме толкова прекрасни плодотж, както въ работж по строение учебнитѣ заведения, божественнѣ Храмовѣ и въ помаганѣ на бѣдни ученици.

Нека си препомнѣтж чѣтелитѣ, що родолюбеца нѣ Г-нѣ Екзархъ слѣдъ голѣмото си съчувствие, къмъ Варненското българско училище, го подарилъ сж единъ екземпляръ отъ Вѣстника си (кого и испрашж) и сж 20 малки Енциклопедийнѣ и 50 малки букварчета, кои и до сега неизпрашж, ами приказна нарочно да испратѣтж нѣкого за да гѣ земе (!). С. С. М. А. И.

Печатница Д. Тодоровъ Варна.

### † Георги Живковъ

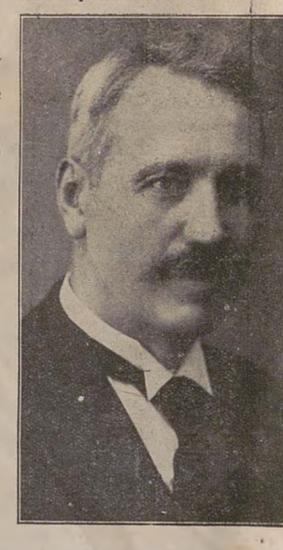


Георги Живковъ е роденъ въ гр. Търново презъ 1844 г. Той получилъ своето образование въ родния си градъ при г. Никола Михайловски, устройтелъ на класни училища въ страната ни. Следъ свършване наукитѣ си въ класното училище, Живковъ е учителствувалъ въ Разградъ, Ески Джумая, Варна и Русе. Отъ Русе минава въ Румѣния, участвува въ организиране четитѣ на Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа, въ историческото априлско въстание презъ 1876 г. и на българскитѣ дсб-роволски чети въ сръбско турската война презъ 1876 год. се гордѣятъ.

### Д-ръ Ат. Бояджиевъ

Министъръ на Народното Просвѣщение

Министърътъ на народната просвѣта, г. Д-ръ Ат. Бояджиевъ, е роденъ въ с. Желевъ, Луковитска околия на 20. VII. 1874 година. Първоначалното си образование е получилъ въ родното си село, прогимназията — въ гр. Ловечъ, а средното — въ Казанлъкското педагогическо училище презъ 1894 1895 год. Следъ тригодишно учителствование следвалъ и завършилъ правнитѣ науки въ Бруксвския университетъ. Следъ завършването си въ България става да се сж дѣйска дейностъ. Два си основни кабинета промѣна става министъръ на народната просвѣта. Неоглятж широкъ и далеченъ полѣвъ и жилава волъ даватъ основание да се вѣрва, че ще раздѣлѣтъ простотно-културния животъ на страната въ различни посоки.



Сладкарница „Парижъ“ на Димитъръ въ Варна, ул. „Преславъ“ 29, има винаги пресни пастіи, фино изработена сладкиши, бонбони, сладка и пр. Най уютна почивка съ радио концерти отъ цѣлъ свѣтъ.

Застрахователно Дружество „Фениксъ“ — Лондонъ Основано 1782 год. Капиталъ и резерви 40,000,000 лири стерлинги. Осигуряване противъ ПОЖАРЪ. Агентъ: Ф. П. БЕИКЪРЪ. Варна, ул. Габровска 10, Тел. 152.

Всѣкакви КЛИШЕТА за вестници, списания, реклами и пр. изработва художественото ателие на

Наумъ попъ Анастасовъ ул. Раковска 57, Варна. Работа чиста и бърза доставка

**Акционерно Д-во за памучни прежди „ЦАРЪ БОРИСЪ“ — Варна.**  
**Произвежда първокачествени памучни прежди: сурови, боядисани и избѣлени.**  
Издържливостъ, равни жици, износни цени — сж преимуществата на българскитѣ прежди предъ чуждитѣ.  
Предпочитайте Българското производство! ТЪРСѢТЕ ПРЕЖДИТѣ „ЦАРЪ БОРИСЪ“  
Продажба чрезъ генералнитѣ представители: Сузиевъ & С-ие А. Д., София-Варна



Пъвческият хоръ на Варненската Държавна Девическа гимназия „Мария Луиза“, презъ 1932—1933 учебна година, подъ диригентството на учителката по музика, госпожица Екатерина Пенкова.



Духовата Музика на Варненската държавна девическа гимназия „Мария Луиза“, презъ учебната 1932—1933 година подъ диригентството на учителката по музика, госпожица Екатерина Пенкова.

### Стремежът на България към морето.

Какви сж били и какви сж днесъ стремениът на България към морето? Първоначално стремениът на древна България сж били: да да прѣпрѣчатъ морскитъ нападения на гърцитъ, а на югъ къмъ Бѣло море — грабителски набѣги въ крайбрежнитъ богати византийски области, ви наги примамливи за полукulturнитъ и бедни наши градеди. По късно обаче презъ време на Симеона и Асеневци тия стремени приематъ единъ по-опредѣленъ стопански и държавенъ характеръ.

Презъ време на турското робство стремениът на българитъ къмъ морето приема чисто стопански характеръ.

Домашното и занаятчийско производство, зародено въ дилитъ на Балкана, постепенно слиза въ полетата, овладява голѣмитъ турски градове, а отъ тамъ прониква по дунавскитъ и морски сѣкли и пристанища. Тукъ въ градоветъ (Гюргево, Мачинъ, Браила, Галацъ, Сулина, Юстенджа, Варна, Бургазъ, Цариградъ, Мраморъ, Сундъ и др. възникватъ цѣли български махали и еснафски чаршии, начело на които стои стотилдната българска колония въ Цариградъ, съ прелестна лѣтна резиденция на богатѣлитъ български търговци, о-вѣ Халки. Нищо повече, нашиятъ еснафинъ — производителъ превърнатъ въ предприемчивъ търговецъ, започна да прониква и отвъдъ морето — въ Анадола, Смирна, Бейрутъ, Египетъ...

Не е пълна истина, че българинътъ се плаши и бѣга отъ морето. Отъ морето се плашатъ и бѣгатъ въобщо всички земледѣлци и скотовъдци, безъ разлика на народностъ; отъ разли и живѣли презъ цѣли откопѣния между домашното огнище и нивата. Еснафството и търговецътъ, обаче, затвърдили професията си въ приморски градове, не само свикватъ съ морето, но и въ последствие то имъ става предметъ на бждещи предприятия и спекулации.

Така, презъ 60-тѣ години на миналия вѣкъ, ние виждаме вече поставени начала (инициативи) за българското парходо-дво и друго такова за корабоплаване по р. Марица, а по тракийскитъ бѣломорски сѣкли маса български работници ставатъ рибари и канѣци. Найсетне, презъ 1865—63 г., повечето майстори ржководители въ държавната султанска корабостроителница въ Цари-

градъ сж български дърводѣлци. Освобождението въ 1878 г. прѣкъсна това стопанско развитие на българската нация и нейното излизане и закрепване на морскитъ брѣгове. Берлинскитъ конгресъ раздѣли България на три части: северна свободна, южна — автономна и западна — подъ турска власт и, следователно, ние българитъ продължихме развитието си не като едно национално цѣло, както до тогава, а оубѣлно, разпокъсано — всѣка часть при особни условия.

Въпрѣки това, стремениът на българитъ къмъ морето продължава.

Съединена България създаде две превъзходни пристанища, Варна и Бургазъ, на Черно море, а чрезъ желѣзнитъ линии на Баронъ Хирша поддържаше здраво стопанскитъ си връзки съ Цариградъ и Бѣло море. Македонцитъ, отъ своя страна все повече прониква въ Солунъ, успѣшно побългарявайки неговата пияца.

Съ една речъ, българитъ продължаваше да излиза и да се закрепва на морето.

Кои сж, обаче, основнитъ мотиви на тоя стремени?

Тѣ сж едновременно географски, стопански и национални.

Всѣка наша стопанска областъ си има естествени изходи — орографически улеснения къмъ морето: сѣв. изт. България къмъ Черно море, Южна България — по Марица — къмъ Бѣло море, Западна България, сърдцето на българскитъ земи и на Балканския полуостровъ, по рѣка Струма къмъ сжщото море. По тия естествени пѣтища, както вѣдѣт на Марица, Тунджа, Вардаръ, Мѣста и Струма текатъ и се спусчатъ къмъ Егея, тѣ и народно о ни стопанствования сж произведенията сж къмъ това море. Но тия естествени пѣтища къмъ морето минуватъ не презъ чужди, а презъ български земи, населени съ наши снородници. Затова и нашия стремени къмъ Егея е едновременно и стопански, и националенъ, улесняванъ отъ географическото положение на страната ни.

Затова и съ всѣка капка воти не одиш на црква. Не да, която се спуща отъ Балко знайтъ и Паисия, пощчо Вие на, Родопитъ, Рила и Пирин-младитъ не му читате историята за да потече къмъ Егея, се си и нашата мисль за наш нално обединение съ о, които отъ вѣкове живѣятъ югъ.

Борисъ Сажъ

### Каквъ е македонскиятъ ези?

Познатиятъ на всички шуменци съ хузагата си бозъ, бай Мирчо, бежанецъ македонски о тѣтоско, се е потужилъ предъ Шуменскитъ Мирови Сждия, че единъ отъ курситъ тѣ сж е хранилъ на вересия въ джаканя му и не искалъ да му плати сумата 570 лева. Бай Мирчо си иска пацитъ. Молбата му е написана лично отъ него, на неговиятъ майчинъ языкъ и съ неговата саморжчна калиграфия.

Мировиятъ Сждия, следъ като е превърталъ, въоятно молбата доста много и ржцетъ си и не е могълъ да дешифрира писмото и, оставилъ я безъ последствие, като е поърналъ сжщата на ищеца, понеже не е написана на български языкъ. Научавайки се за горнето, курсистътъ, който оспорвалъ

смитка а, почналъ да сдигравъ на Бай Мирчо, еднитъ пламналъ отъ ядима лбата си и се явяо я Мирчиятъ Сждия да и снени, защо му се жуща молбата. Още съ влизането въ кабинета на Сждията, младяжда недоверчивъкъ не диятъ голобрадъ тоза е искайки да повѣра тоза сждията, и се оа къмъ него: — Момче ащчо ме лажите, оту тукъ азъ, отго — Сждията сжурото си варя седмалитъ, роназначеня Трайко Поповъ, ниятъ Мирови, си судия, защо не ми а? Сега разб работата, излегвитъ нѣ ти. Таа ра Много си ма

— Не го знайтъ оти не си му ялъ лобутотъ. Ами шчомъ и него не знаштъ, незнаштъ ли бре сине кой е Андрина Ляпче. Знаштъ ли ти бре отъ дека е Ляпчето златенъ, шо ми ги сечитъ сите бугарски пари? И него ако го не знаштъ, арамъ да ти сж ове убаи пари, шо ти дайтъ на месецотъ,

Предъ тия съкрушителни аргументи, че молбата е написана на языкатъ на тия бележити българци, Сждията рече молбата и два ходъ на тжжбата.

Асенъ Каваявъ

### Изъ съюза на журналиститъ въ България.

Управителнитъ тѣла на съюза въ свѣтѣното си заседаване на 14 май т. г. въ гр. Варна между многото въпроси, които разгледахъ, следъ като изслушаха и единодушното мнение на свѣщателната конференция отъ редовнитъ, изправни и идийни съюзни членове, рещиха:

1. Да бждатъ зачеркнати отъ списъцитъ на съюза ония членове, които не сж с издѣлжили къмъ съюзната каса за миналата година.

2. Да се зачеркнати и ония, които не внесатъ членския си вносъ за тази година найкъсно до 1 юлий т. г.

3. Да се отнематъ чрезъ административнитъ власти членскитъ карти на заличенитъ членове, за да имъ се отнеме възможността да се легитимиратъ като членове на съюза.

4. Невъзможно е да сжществуватъ организация, въ която членовѣтъ и да иматъ само права безъ да изпълняватъ задължения, за което да се не указва съдействие на неизправни членове.

5. Да се следи за поведението на скитачитъ отъ градъ на брѣ журналиститъ, които въ борба за сжществуване не подбиратъ средства, за да проживѣятъ и zlepоставятъ името на българския журналиститъ.

6. Прицава постъпката на бившия членъ на съюза Йорданъ Недѣлчевъ, който е започналъ да издава въ София новъ ежедневенъ вѣкъ „Новини Сѣверски“, като си е позволилъ да оуби, че преименува отъ брой 356, год. III излизания въ Русе ежедневиетъ „Врема“, основанъ и издаванъ отъ члена на Проврителиния съветъ г-нъ Александъръ Стоявъ. Съ тази си постъпка Йорданъ Недѣлчевъ върши измама, защото фактически първиятъ брой на вестника „Новини Сѣверски“ трѣбва да носи № 1, година I.

7. Презъ августъ т. г. ще се организира въ гр. Варна обща изложба на българския периодически печатъ свѣтѣното съ втората промишленна изложба въ тѣзи градъ, за което всички съюзни членове да се погрижатъ още отъ сега да се събератъ въ градоветъ си по 8—10 избрани броя отъ излизанитъ и срѣли вестници и списания, които да изпратятъ до председателъ на Съюза Антоанъ Байчевъ въ Варна, за подреждане и систематизиране.

8. Пожеже г. Петъръ Ив. Търновски отъ Варна, е изключенъ отъ Варненското Журналистическо д-во да бждатъ заличенъ и отъ списъцитъ на Съюза.

9. Презъ августъ т. г. ще се организира въ гр. Варна обща изложба на българския периодически печатъ свѣтѣното съ втората промишленна изложба въ тѣзи градъ, за което всички съюзни членове да се погрижатъ още отъ сега да се събератъ въ градоветъ си по 8—10 избрани броя отъ излизанитъ и срѣли вестници и списания, които да изпратятъ до председателъ на Съюза Антоанъ Байчевъ въ Варна, за подреждане и систематизиране.

10. Пожеже г. Петъръ Ив. Търновски отъ Варна, е изключенъ отъ Варненското Журналистическо д-во да бждатъ заличенъ и отъ списъцитъ на Съюза.

11. Мраморни и каменни паметници съ изображения на разни сцени (погребални угощения, тракийски конници, нимфи), съ и безъ надписи, разни божества, надгробни християнски паметници и пр.

12. Етнографски предмети: облѣкло, разни видове украшения, инструменти, теглилки, домашни прибори, сечива и пр.

13. Разни видове оржжия: стрели, шпори, боздугани и пр. Между тия оржжия има сабя, едновременно съ револверъ, прикрепенъ при самата дръжка тѣтъ, че сражаваша се може да сече и стреля едновременно.

14. Разни шампи, медальончета, кржстове, икони и др. предмети отъ религиозенъ битъ.

15. Разни исторически карти, фотографии, албуми и пр. Отъ албумитъ заслужава да

### Нѣколко думи за варненския археологически музей

Единъ отъ най-важитъ научни институти въ гр. Варна, е археологическиятъ музей съ свѣитъ богати материали изъ древната история на Варна и оръжжа, сжщо и отъ предисторическата епоха. Благодарение на това свое богатство, Варненскитъ музей е известенъ на научния свѣтъ. Не сж рѣдко случаетъ, когато той се посещаватъ отъ учени, които нарочито идатъ въ Варна да правятъ свои проучвания въ нашия музей.

Мѣстото не ни позволява да опишемъ съ по-голямъ подробности всички по-важни неходки които се съхраняватъ въ музея, затова ще се ограничимъ съ по-важитъ.

1. Находката подъ слтара въ древно християнскитъ храмъ на Джанававъ теле, открита на 15 юний 1919 г. Тая находка представлява следното: малко саркофагче дълго 22.4 см., широко 15.02 и високо 16.05, изработено отъ алабастръ (бѣлъ мраморъ). Вътре въ него, обвитъ въ жѣлтъ коприненъ платъ, се откри второ саркофагче, изработено отъ сребро, дълго 9.05 см., широко 6.02 см. и високо 9 см. Вътре пъкъ малка кутийка, обвита въ жѣлтъ коприненъ платъ, напѣренъ съ геометрически фигури (ромбове), изработена отъ чисто злато. Горното и долно корнизатъ на кутийката, както и предната страна на капачето, иматъ емайлирано украшение въ видъ на свастика. Кутийката тежи 300 грама и е украсена съ сжжпоценни камъни, въ срѣдата сж единъ смарагдъ-зеленъ, а по краищата сж сапфири — съ блѣдотемнуежъ цвѣтъ.

2. Оловенъ печатъ на Св. Ревновостолъ Княза Бориса-Михаила, откритъ въ мѣстността Караачъ теке, въ лозята. На лицевата страна е изобразенъ бюста на княза съ нимбъ около главата му. Ржцетъ му сж сложени върху гърдитъ въ молитвенно настроение. Наоколо има надпи на гръцки езикъ: „Богородице помози (на твоя рабъ) М хаилъ, князъ на България“. На обратната страна е изобразенъ бюста на И. Христа, съ кръстовидно сияние, съ дѣсна раржжа благославящъ, а въ лѣвата държи евангелие, а околоръстъ сжщия надписъ. Печатътъ е пропусченъ на дължъ и презъ дупчицата е била прѣкарана нишката, която е свързвала печата съ хрисовулъ. Въ мѣстността, гдето е откритъ печатътъ, е сжществувалъ мѣнастирътъ отъ Борисово време.

3. Бронзовиятъ жертвенъ сждъ отъ Балчикъ съ релефни изображения отъ гръцката митология на Ефигения отъ Таврида.

4. Бронзови лѣкарски инструменти отъ римската епоха у насъ, открити въ Балчикъ и Р. Дежня (Марцианополъ).

5. Множество бронзови статуйки представляващи разни божества.

6. Тоалетни предмети отъ преди и следъ Христа, открити въ разни гробници.

7. Стѣкленици и алабастриони отъ разни епохи, употребявани при разни церемонии, а най-вече погребални.

8. Глинени издѣлѣя на разни статуйки, амфори, вазички и пр. съ разни изображения.

9. Стѣлпътъ отъ с. Хамбарлий (Елховско) съ надписи отъ първото българско царство, които надоиси сж отъ 814 и 831 г. Надписитъ споредъ Проф. П. Никовъ, се отнасятъ за мирния договоръ, сключенъ между българитъ и византийцитъ, и опредѣляне на комисии по пограничитъ въпроси.

10. Богата и монетната сбирка. Въ нея влизатъ и открититъ римски монети, повече отъ 12,000 парчета, въ Р. Дежня. Особенъ интересъ представляватъ монетитъ на гр. Варна (Одессосъ) отъ IV в. пр. Христа.

11. Мраморни и каменни паметници съ изображения на разни сцени (погребални угощения, тракийски конници, нимфи), съ и безъ надписи, разни божества, надгробни християнски паметници и пр.

12. Етнографски предмети: облѣкло, разни видове украшения, инструменти, теглилки, домашни прибори, сечива и пр.

13. Разни видове оржжия: стрели, шпори, боздугани и пр. Между тия оржжия има сабя, едновременно съ револверъ, прикрепенъ при самата дръжка тѣтъ, че сражаваша се може да сече и стреля едновременно.

14. Разни шампи, медальончета, кржстове, икони и др. предмети отъ религиозенъ битъ.

15. Разни исторически карти, фотографии, албуми и пр. Отъ албумитъ заслужава да

упоменемъ изаяния „Roma Sacra“, побаренъ отъ О. Пр. Архиепископа А. Ронкали, папски представителъ въ Царството.

Освенъ това музеятъ има стари архиви, писма, документи и пр., които се отнасятъ до историята на нашето минало.

Въ своята библиотека музеятъ има голѣми брой стари книги на български, славянски гръцки, латински и др. езици, како и стари ржкописи.

Тукъ ще приведемъ нѣкои по-интересни отъ тѣхъ.

1. Krijakogromio, сиречь Нѣдѣлникъ (1806 г.)

2. Граматика Славенскаго диалекта (1755 г.)

3. Житиѣ Св. Алексиа (1833 г.)

4. Граматика славянобългарска (1836 г.)

5. Месецсловъ (1788 г.)

6. География отъ К. Фотиновъ (1843 г.)

7. Opus utrumque Homeri illiados et Odysseiae (1551 г.)

8. Армония ористички (1661 г. Ржкописи.)

9. Сказание за падането на Цариградъ подъ турцитъ безъ начало и край (9 стр. — 74)

10. Писмовникъ отъ 1799 г.

11. Граматика и география (1837 г.)

12. Сборникъ: календаръ, писмовникъ, молитви и пр. (1789 г.)

13. Евангелие и трѣбникъ отъ 17 вѣкъ и пр.

14. Библия на гръцки езикъ. Отраднo впечатление прави, че всички вече почватъ да свхщаватъ каква голѣма роль изпълняватъ музеитъ за культурното развитие на човѣчеството съ свѣитъ сбирки затова и болшинството отъ населението сж готовностъ прави свѣитъ дарение на музея.

Всички сжжпоценни предмети отъ археологично значение се съхраняватъ въ Б. Н. Банка.

А. И-

Г-жа Ст. Гандева

артистка отъ Варн. Общ. театръ

Дрехитъ Ви

ще се почистятъ химически, боядисатъ и изгледатъ парно най-отлично и безъ повреди само при парното бояджийско и химическо ателие

„Прогресъ“

основано 1911 г. ул. „6 Септември“ № 4 Варна.

ЯНИ Г. ВАСИЛЕВЪ



Група журналисти взели участие въ свѣщателната конференция на Съюза на Журналиститъ въ България, състояла се въ гр. Варна на 14 май 1933 година. Снимката е направена въ парка на манастирътъ „Св. Константинъ“.

„ТЕКСТИЛЪ“ Акц. Д-во — Варна. Производство на български белени и небелени платна оксфорди, швейцарски материи и пр. отъ собственитъ му предачни и тъкачни фабрики въ Варна. Телегр. адресъ: „ТЕКСТИЛЪ“ — Варна — Телефонъ № № 322 и 150

